

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616204924
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616204924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, proti žalovanému: X. H., J.. XX.X.XXXX, G. E. XXXX/XXX, S., o zaplataenie sumy 5 732,95 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 7C/765/2016-89 zo dňa 3. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti z m e ň u j e tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 750,76 € a úrok 30,5 % ročne zo sumy 2 977,67 € od 1.6.2016 do 2.1.2018.

Vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,12 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 957,19 € spolu s úrokom z omeškania 1 % ročne zo sumy 2 977,67 € od 1.6.2016 do zaplataenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 38 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2, § 504 a § 506 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1, § 2 písm. d/ a § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), keď uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o OTP expres úvere č. XXXX XXXX XX V. dňa 4.4.2013 (ďalej aj ako „zmluva o úvere“ alebo „zmluva o spotrebiteľskom úvere“) na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi spotrebiteľský úver v sume 3 000,- € pri pevnej úrokovej sadzbe vo výške 30,50 %, pri ročnej percentuálnej miere nákladov 35,46 %, celkovej čiastke, ktorú má dlžník zaplatiť podľa údajov platných v čase uzavretia zmluvy 7 331,52 € a priemernej RPMN nákladov na príslušný spotrebiteľský úver 18,86 % s tým, že úver bol splatný v 84 splátkach so splatnosťou prvej splátky 4.5.2013 a následne vždy 4. deň v mesiaci so splatnosťou poslednej splátky a konečnou splatnosťou úveru 4.4.2020. Zároveň bol dohodnutý poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,50 € za mesiac zúčtovaný v deň anuitnej splátky. V obsahu zmluvy boli ďalej v článku 5 bod 2 dohodnuté poplatky za prvú upomienku 25,- €, každú ďalšiu upomienku 25,- €, zmenu zmluvných podmienok 65,- € a nedočerpanie úveru vo výške 3 % z nedočerpanej čiastky úveru. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky. Žalobca listom zo dňa 24.4.2014

vyzval dlžníka na splatenie záväzku po lehote vo výške dlžnej čiastky 855,58 € najneskôr do 9.5.2014. Výzvu žalovaný neprevzal v odbernej lehote. Listom zo dňa 3.6.2014 žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 3.6.2014, uplatnil si nároky na úhradu istiny 2 977,67 €, úrokov 864,62 €, úrokov z omeškania vo výške 0,29 € a poplatkov 25,- €. Účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastala 10. deň odo dňa doručenia výzvy. Zásielka bola doručená dňa 27.6.2014 podľa článku VIII bod 5. Všeobecných obchodných podmienok, teda dňom kedy bola vrátená nedoručená zásielka žalobcovi. Účinnosť odstúpenia teda nastala dňom 7.7.2014. V špecifikácii žalovanej sumy na výzvu súdu žalobca uviedol, že poskytol žalovanému úver vo výške 3 000,- €. Žalovaný uhradil splátkami sumu 198,30 €. Suma poplatkov uplatnených žalobou 25,- € predstavuje poplatok za upomienku zasielanú žalovanému dňa 31.8.2013 a ide o poplatok podľa čl. V bodu 2. písm. a zmluvy o úvere. Súčasťou špecifikácie bola tabuľka z ktorej vyplynulo, že úrok z úveru vo výške 30,50 % ročne bol ku dňu 7.7.2014 (deň nadobudnutia účinnosti odstúpenia od zmluvy) vo výške 922,86 €. Žalobca si vyčíslil úroky z úveru do 31.5.2016, a to v sume 1 750,79 €. Úrok z omeškania vo výške 56,66 € predstavuje úrok z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy zosplatennej istiny 2 977,67 € za obdobie od 8.7.2014 do 31.5.2016.

1.2. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná iba čiastočne. Je nesporné, že strany uzavreli zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je potrebné uvedenú zmluvu posudzovať podľa týchto predpisov a zároveň posúdiť, či sú jednotlivé nároky žalobcu v súlade s týmito právnymi predpismi ako aj súdnou praxou. Pokiaľ ide o náležitosti zmluvy, táto je v súlade s právnymi predpismi, pričom je nesporné, že žalovanému bol podľa zmluvy poskytnutý bezúčelový spotrebný úver a žalovaný nedodržiaval podmienky zmluvy a tento úver prestal riadne splácať, čím sa stal úver ku dňu 7.7.2014 predčasne splatným. Vzhľadom na uvedené je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi zosplatenú a neuhradenú časť istiny v sume 2 977,67 € a sumu riadnych úrokov 2 673,62 € (za obdobie od 5.7.2013 - do 7.7.2014 ako deň účinnosti predčasnej splatnosti úveru). Celkovo súd priznal žalobcovi (vyčíslenú) sumu 3 957,19 €, ktorá pozostáva z istiny 2 977,67 €, z úroku z úveru 922,86 € a z úrokov z omeškania 56,66 €.

1.3. Súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie poplatku za upomienku vo výške 25,- €. Jeho dojednanie v zmluve o úvere je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Upozornenie dlžníka na nesplnenie záväzku je činnosťou veriteľa, ktorou sleduje predovšetkým svoj cieľ na riadnom a včasnom splnení záväzku, aj keď nemožno prehliadnúť, že tak robí aj v záujme dlžníka (ktorému sa v prípade súdneho vymáhania jeho dlh zväčšuje). Nejde o zákonnú povinnosť veriteľa, a ak sa napriek tomu rozhodne takto postupovať, poskytovať takúto službu, nemôže ísť o zárobkovú činnosť. Akceptovateľným by bolo uplatnenie nevyhnutných výdavkov vzniknutých v súvislosti s napomínaním dlžníka, napr. poštovné. Primeranosť poplatkov je taktiež vyžadovaná aj v zmysle zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách (napr. § 43 ods. 6, § 44 ods. 1). Žalobca si uplatnil poplatok za jednu upomienku, súdu doložil výzvu zo dňa 24.4.2014 (čl. 19 spisu) spolu s dokladom o doručovaní (čl. 20 a 21 spisu), z ktorého je zrejmé, že poštovné na túto zásielku bolo vo výške 1,40 €. Poplatok za upomienku 25,- € nie je vo vzťahu k nákladom na vyhotovenie takejto upomienky (1,40 € poštovné + náklady na vyhotovenie upomienky) primeraný. Preto prvoinštančný súd zamietol sumu 25,- € uplatnenú titulom poplatku za upomienku.

1.4. Pokiaľ išlo o zmluvný úrok prevyšujúci priznanú sumu 922,86 € (žalobca si celkovo uplatnil úrok vo výške 2 673,62 €) vypočítaný zo sumy istiny (2 977,67 €) za obdobie od 8.7.2014 (po zosplatení) do 31.5.2016 a kontinuálny zmluvný úrok 30,50 % ročne zo sumy istiny 2 977,67 € od 1.6.2016 do zaplatenia, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol. Právny vzťah medzi sporovými stranami súd posudzoval ako spotrebiteľský vzťah upravený zákonnými ustanoveniami zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka a s ostatnými nárokmi upravenými špeciálnym zákonom o ochrane spotrebiteľa a zákonom o spotrebiteľských úveroch a v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka nad rámec obligátnych ustanovení zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka. Ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré upravujú zmluvný typ - úver, ustanovujú pre prípad omeškania s vrátením úveru sankciu, právo veriteľa odstúpiť od úverovej zmluvy, a to v prípade, ak je dlžník v omeškani s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace (§ 506 Obchodného zákonníka). Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Jednoznačne uplatnenie práva na predčasnú splatnosť úveru podľa § 506

Obchodného zákonníka nemôže priniesť veriteľovi nepriaznivejší výsledok spočívajúci v strate nárokov, ktoré doposiaľ nadobudol zo zmluvného vzťahu, najmä ak podľa výslovného znenia právnej normy má právo požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Pri tejto povinnosti však s poukazom na úpravu vzťahu so spotrebiteľom je potrebné prehodnotiť aj doterajšiu judikatúru k povinnosti veriteľa vrátiť istinu s úrokom po splatnosti celého úveru. § 506 Obchodného zákonníka ale aj § 502 a § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka je potrebné vykladať tak, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov počas trvania zmluvného vzťahu, teda buď počas trvania zmluvy alebo do mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedenému nasvedčuje skutočnosť, že zmluvné úroky z úveru sú základnou náležitosťou tohto inštitútu teda trvajú počas existencie zmluvy, jej účinnosti ako aj z dôvodu, že sú splatné spolu so splátkami prípadne na konci lehoty na vrátenie prostriedkov (prípadne aj ku koncu roka). Ak teda dôjde k odstúpeniu od zmluvy, nastupujú účinky ex tunc, teda nároky na splatné úroky a iné zmluvné nároky nezanikajú, ale nemožno po ukončení zmluvného vzťahu požadovať ďalšie nároky zo zmluvy, ktorá zanikla, teda aj ďalšie splácanie úrokov. Ak by súd pripustil takúto možnosť, teda existenciu nároku na zaplatenie zmluvných úrokov po mimoriadnej splatnosti úveru (príp. po zániku zmluvy), takýto nárok by prislúchal popri úroku z omeškania z celého nároku (zosplatneného úveru), čo by neúmerne obohacovalo veriteľa, avšak nebolo by zrejmé, kedy sú úroky splatnými z hľadiska aj prípadného premlčania, teda či ku koncu kalendárneho roka, či pri plnení a pod. Fakticky by nárok na úhradu úrokov nebolo možné premlčať (§ 116 ods. 3 Občianskeho zákonníka), pretože by nejestvovala ich splatnosť. Úroky sa podľa cit. ustanovenia premlčujú za tri roky po ich splatnosti a to aj keby ešte nebol premlčaný nárok na vrátenie istiny (napr. úroky splatné z určitej splátky). Ak by sa premlčanie úrokov po zosplatnení (§ 506 Obchodného zákonníka) v zmysle judikatúry vzťahovalo k premlčaniu nároku na vrátenie istiny, tak celá konštrukcia by nedávala zmysel, pretože úroky je potrebné považovať za príslušenstvo (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), ktoré je možné oddeliť a previesť, teda musia byť schopné aj samostatného osudu ako peňažná pohľadávka, teda musia byť vyjadrené aj dobou splatnosti. Je nepredstaviteľné, aby v prípade premlčania nároku za vrátenie (zaplatenie) istiny zanikol aj nárok na úroky, ktoré vznikli do okamihu premlčania istiny, ktoré napr. mohli byť aj samostatne postúpené. Naopak právnou istotou do vzťahu vznáša presne určená splatnosť úrokov ukončením zmluvného vzťahu, pretože po ukončení zmluvného vzťahu nastupuje naopak sankcia pre omeškanie dlžníka s peňažným plnením v podobe úrokov z omeškania, teda právo veriteľa požadovať vrátenie všetkých splatných nárokov, istiny vrátane sumy dosiaľ splatných úrokov a poplatkov.

1.5. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014 podľa ktorého, splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli

garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

1.6. Súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedeného konštatoval, že ak by mal veriteľ práva nielen na úroky z omeškania, ale aj zmluvné úroky, nebolo by v jeho záujme čím skôr vymôcť nárok na vrátenie požičaných prostriedkov, pretože by inkasoval ďaleko viac, ako keby tieto prostriedky poskytol inému dlžníkovi, a to aj keby nedošlo k zmene výšky úrokových sadzieb. Preto považuje za logické, že veriteľ má nárok na vrátenie všetkých nárokov ku dňu mimoriadneho odstúpenia od zmluvy a následne na zaplatenie úrokov z omeškania z tejto sumy, ak nebola vrátená. V tomto smere je potrebné aj vykladať jednotlivé ustanovenia zákonnej úpravy zmluvy o úvere, z ktorých je zrejmé právo veriteľa na zaplatenie úrokov od poskytnutia prostriedkov do ich vrátenia, ale tento vzťah musí byť limitovaný existenciou a trvaním zmluvného vzťahu, teda zmluvné plnenia nemožno požadovať po tom, čo zmluva zanikla či už výpoveďou, odstúpením alebo uplynutím času. V súvislosti s rozhodnutiami odvolacích súdov, na ktoré poukazoval, a ktoré citoval žalobca (v špecifikácii doručenej súdu dňa 2.5.2018), súd prvej inštancie uviedol, že právne závery v nich obsiahnuté nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Súdu bolo zrejmé, že problematika v skúmanej veci je všeobecnými súdmi riešená odlišne, a teda v rozhodovacej praxi súdov neprevláda v tejto otázke jednotný právny názor. Poukazujúc na stanovisko č. 1/2019, prijatého občianskoprávnym kolégiom Krajského súdu v Bratislave podľa § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, mal súd za to, že v rámci naplnenia princípu právnej istoty a dôvery v spravodlivé súdne konanie, bolo potrebné rozhodnúť v súlade s jeho závermi.

1.7. O úrokoch z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Nakoľko žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného dlhu, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 56,66 € (vyčíslený z jednotlivých omeškaných splátok a po zosplatnení zo sumy istiny) za obdobie od 8.7.2014 do 31.5.2016 vo výške 1 % ročne, ako aj úroky z omeškania vo výške 1 % ročne z nezaplatennej istiny 2 977,67 €, a to od 1.6.2016 do zaplatenia. Výška žalobcom uplatnených úrokov z omeškania je nižšia ako úroková sadzba určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky ku dňu 8.7.2014 (deň nasledujúci po nadobudnutí účinnosti odstúpenia od zmluvy), preto súd priznal žalobcovi úroky z omeškania tak, ako si ich uplatnil.

1.8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z uplatnenej sumy vrátane vyčísleného úroku z úveru. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 5 732,95 € (istina, vyčíslené zmluvné úroky a vyčíslené úroky z omeškania, poplatky). Žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 3 957,19 € (istina, čiastočne úroky z úveru a úroky z omeškania) t.j. 69 %, v časti o zaplatenie sumy 1 775,76 € bol úspešný žalovaný, t. j. 31 % (neúspech žalobcu je úspechom žalovaného), čiže žalobca bol úspešný v pomernej časti 38 % (69 % - 31 %). O výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti napadnutého rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku, voči jeho výroku ktorým súd žalobu čiastočne zamietol, a nadväzujúcemu výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca mal za to, že sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), a h) C.s.p.. Žalobca mal za to, že z § 497 Obchodného zákonníka nepochybne vyplýva, že úrok dojednaný v zmluve o úvere predstavuje cenu peňazí, ktoré poskytovateľ úveru prenecháva do dispozície tomu, kto úver prijíma, za dohodnutú dobu. Z § 369 Obchodného zákonníka vyplýva, že úrok z omeškania je sankcia za to, že dlžník je v omeškaní so splatením peňažného záväzku. Ide o absolútne odlišné inštitúty, preto pri omeškaní má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru, ako aj úroky z omeškania. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co 43/2014 zo dňa 10.6.2015. Ani Občiansky zákonník v žiadnom ustanovení výslovne nezakazuje kumulovanie týchto nárokov, práve naopak takýto postup veriteľa výslovne predpokladá existenciou § 521 Občianskeho zákonníka. Zmena obsahu záväzkov v podobe omeškania predstavuje vo svojej podstate modifikáciu - rozšírenie záväzku, za žiadnych okolností nemôže zmena záväzku podľa § 517 Občianskeho zákonníka spôsobiť zánik časti primárneho záväzku. V právnej teórii a v judikatúre je zmluvný úrok definovaný ako cena peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Práve absentujúci zisk pokrýva veriteľovi zmluvný úrok. Nárok na zmluvný úrok vzniká aj po splatnosti dlhu, nakoľko aj po splatnosti nemá veriteľ istinu k dispozícii a nemôže s ňou nakladať. Rozhodovacia prax súdov v otázke priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky nie je jednotná. Žalobca poukázal na rozhodnutia, s ktorými sa stotožňuje, a to rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co 355/2016 zo dňa 26. júla 2017, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 657/2005 zo dňa 27. júna 2007. Dodal, že dohoda zmluvných strán o platení úrokov za úver aj po splatnosti v žiadnom prípade nespôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, nakoľko reálne navýšenie ceny za užívanie finančných prostriedkov za obdobie po splatnosti úveru je dôsledkom predĺženia doby užívania týchto finančných prostriedkov na strane spotrebiteľa. Žalobca vo svojom odvolaní namietal tiež porušenie jeho práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať v tom, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neodôvodnil, z akého dôvodu zamietol žalobcov nárok na zaplatenie úrokov po splatnosti. Podľa žalobcu z odôvodnenia rozsudku nie je možné jednoznačne zistiť, akú právnu normu súd prvej inštancie aplikoval na zistený skutkový stav. Súd prvej inštancie tiež riadne neodôvodnil a nesprávne právne posúdil nepriznanie nároku na poplatok za upomienku. Žalovaný mal v čase podpisu zmluvy vedomosť o výške poplatku za upomienku, ktorý žalobca účtuje v prípade omeškania dlžníka so splátkou, bol ustanovený jednoznačne a transparentne. Dojednanie o výške poplatku za upomienku 25,- € nie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko s vyhotovenie upomienky, evidencia dlžníka v systéme a zaslanie upomienky v sebe zahŕňajú administratívnu agendu, ktorá je jednoznačne v záujme samotného spotrebiteľa (upozornenie na omeškanie s úhradou dlžnej splátky) a nezahŕňa v sebe len poštovné.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení Civilného sporového poriadku ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie § 470 ods. 1 C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t.j. v rozsahu, v ktorom bola žaloba čiastočne zamietnutá) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne.

6. Podľa § 499 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

6.1. Podľa § 502 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

6.2. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

6.3. Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

6.4. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov

6.5. Podľa § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

6.6. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

6.7. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

7. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bol zistený skutkový stav podľa ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 4.4.2013 zmluvu o OTP expres úvere č. 0102 2022 13 RSU, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 3 000,- € s úrokovou sadzbou 29,5 % ročne a výškou RPMN 35,46 %, pri priemernej výške RPMN 18,86 % a žalovaný sa ho zaviazal splatiť v 84-och mesačných splátkach vo výške 87,28 € splatných 4. deň v mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola určená na deň 4.5.2013 a splatnosť poslednej na deň 4.4.2020. Konečná splatnosť úveru bol v zmluve určená na 4.4.2020, predpokladaná doba trvania zmluvy 84 mesiacov. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, dosahovala 7 331,52 €. Dlžník sa okrem istiny a úrokov zaviazal v článku V zmluvy platiť i poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,50 € mesačne, v tomto zmluvnom ustanovení boli upravené i ďalšie poplatky, medzi nimi i poplatok za 1. upomienku vo výške 25,- € a za každú ďalšiu upomienku rovnako vo výške 25,- € v prípade nedodržania podmienok zmluvy, ktoré sú splatné v deň odoslania upomienky. Listom zo dňa 24.4.2014 vyzval žalobca žalovaného na uhradenie dlžnej čiastky vo výške 855,58 € najneskôr do 9.5.2014. Listom zo dňa 3.6.2014 vyhlásil žalobca úver za splatný a vyzval žalovaného na úhradu istiny 2 977,67 €, úrokov 864,62 €, úrokov z omeškania 0,29 € a poplatku 25,- €.

8. Posudzovaná zmluva o úvere má povahu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a súčasne ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom právny predchodca žalobcu pri jej uzatváraní a plnení vystupoval v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Uvedené nespochybňoval ani samotný žalobca. Z týchto dôvodov bolo potrebné podrobiť predmetnú zmluvu prieskumu z hľadiska prípadnej prítomnosti neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 Občianskeho zákonníka a súčasne z hľadiska

dodržania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovených v § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, k čomu správne pristúpil i súd prvej inštancie.

9. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva spĺňa náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované v ustanovení § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluvných ustanoveniach okrem ďalej špecifikovaných výnimiek odvolací nevzhladol ani neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 Občianskeho zákonníka; žalobca si dokonca nárokoval od žalovaného úrok z omeškania iba vo výške 1 % ročne, teda v nižšej, než zákonnej výške.

10. Súd prvej inštancie správne poukázal na neplatnosť zmluvného ustanovenia článku V ods. 1 písm. a) skúmanej zmluvy o úvere. Dôvod neplatnosti tohto zmluvného dojednania videl v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka), odvolací súd v ňom vidí tiež porušenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným predstavuje formulárovú zmluvu, ktorej znenie bolo určené jednostranne veriteľom, pričom dlžník mal možnosť so zmluvou ako celkom iba súhlasiť alebo nesúhlasiť. Odvolací súd nepovažuje za neprípustné v prípade, že si spotrebiteľská zmluva vyžaduje určité pravidelné plnenie povinností spotrebiteľom, upraviť v zmluve nárok dodávateľa na poplatok za upozornenie spotrebiteľa na porušenie povinností (upomienku). V takto asymetrickom zmluvnom vzťahu však nesmie dodávateľ zneužívať svoje silnejšie postavenie vyplývajúce z jeho ekonomickej a informačnej prevahy nad spotrebiteľom a nútiť spotrebiteľa súhlasiť so svojvoľne stanovenou neúmeranou výškou poplatkov. Ich výška musí byť primeraná úkonu, za ktorý sa poplatok účtuje. V praxi sa nedá vyhnúť tomu, že dodávateľ, ktorý poskytuje svoje služby veľkému počtu klientov, musí výšku poplatkov paušalizovať, teda výška poplatkov nemusí zodpovedať presným nákladom dodávateľa na daný výkon, nesmie však byť s nimi ani v podstatnom nepomere. Veľký nepomer medzi cenou (hodnotou) spočítaného výkonu a poplatkom zaň môže zakladať aj rozpor daného zmluvného ustanovenia s dobrými mravmi. V posudzovanej veci si žalobca ako dodávateľ účtoval poplatok za prvú upomienku vo výške 25,- €, počet a frekvencia zasielania upomienok nebola v zmluve nijako regulovaná, pričom i poplatok za každú ďalšiu upomienku bol v zmluve stanovený na 25,- €. Takúto výšku poplatku žalobca uspokojivo neodôvodnil, poukázal na administratívnu náročnosť tohto úkonu, ktorú však bližšie nekonkretizoval, ani finančne nešpecifikoval. Odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti pritom známe, že iní dodávatelia si účtujú poplatky za upomienky aj v podstatne nižšej výške (porovnaj napríklad rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co 102/2017 zo dňa 19. júla 2018, kde odvolací súd poplatok za upomienku vo výške 3,- € dodávateľovi priznal, a kde sa oprávnenosti dodávateľa účtovať si daný poplatok podrobne venoval). Suma 25,- € zjavne nepokrýva len náklady žalovaného na administratívnu agendu spojenú s vystavením a odoslaním upomienky, ako to tvrdil žalobca, avšak nenavrhol v tomto smere žiadne dôkazy. Pokiaľ ide o náklady na sledovanie plnenia povinností dlžníkom, resp. evidenciou dlžníka v systéme, ktorými tiež žalobca odôvodňoval svoj nárok na daný poplatok, tieto musí veriteľ vynakladať aj bez toho, aby došlo k porušeniu povinností dlžníkom, inak by nemohol u žiadneho dlžníka porušenie povinností vôbec zistiť a jeho činnosť by nemohla efektívne fungovať. Daný poplatok predstavuje v prevažnej miere dodatočnú sankciu, v podstate zastretú zmluvnú pokutu, ktorá postihuje dlžníka, ktorý porušil svoju zmluvnú povinnosť. Takéto zastieranie zmluvných sankcií za svojou povahou len administratívny úkon zaslania upomienky, je nepochybne v rozpore nielen s dobrými mravmi, ako uviedol súd prvej inštancie, ale aj so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), nakoľko dodávateľ týmto spôsobom obchádza právny režim zmluvnej pokuty. Ide tiež o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože dodávateľ týmto poplatkom zaťažuje spotrebiteľa dodatočnými nákladmi bez toho, aby spotrebiteľ dostal za ne adekvátnu protihodnotu a súčasne neprimeraným spôsobom spotrebiteľa sankcionuje za vznik omeškania s plnením peňažného dlhu nad rámec zákonnej sankcie spojennej s takýmto porušením povinnosti dlžníkom, teda úrokmi z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zamietnutie žaloby v časti poplatku za upomienku vo výške 25,- € je z vyššie uvedených dôvodov potrebné hodnotiť ako správne.

11. Pokiaľ ide riadny (zmluvný) úrok, tento predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide o v zásade o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide cenu za to, že do jeho dispozície mu boli vydané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok veriteľovi patrí až do splatnosti úveru. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu)

splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky.

11.1. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vzhľadom na čas, kedy bol vyhlásený, nemohol ešte reagovať na aktuálny posun v judikatúre v otázke nároku veriteľa na zmluvné úroky po splatnosti spotrebiteľského úveru. Doterajšia rozhodovacia činnosť okresných a krajských súdov bola v tomto smere nejednotná, niektoré rozhodnutia priznávali veriteľom právo na zmluvné úroky i po zosplatnení alebo splatnosti úveru až do zaplatenia istiny, iné rozhodnutia priznávali veriteľom iba právo na zmluvné úroky do splatnosti alebo predčasného (mimoriadneho) zosplatnenia úveru. Určitý prelom v tejto otázke nastal uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, podľa ktorého pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojedanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojedania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojedanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojedanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojedania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

11.2. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR ako jednej z najvyšších súdnych autorít (článok 2 ods. 2 C.s.p.), odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku a priznal žalobcovi časť zmluvných úrokov aj po zosplatnení úveru, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni 7.7.2014 (deň účinnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru). Žalobca si uplatnil nárok na zmluvný úrok jednak jeho vyčíslením (kapitalizovaním) vo výške 2 673,62 € za obdobie odo dňa poskytnutia úveru do dňa 31.5.2016 (kedy v súvislosti s vymáhaním pohľadávky pristúpil k jej vyčísleniu) a následne počnúc dňom 1.6.2016 požadoval zmluvný úrok vyjadrený ako 30,5 % ročne zo sumy 2 977,67 € (výška dlžnej istiny) od 1.6.2016 do zaplatenia. Z kapitalizovaných úrokov vo výške 2 673,62 € súd prvej inštancie žalobcovi priznal iba čiastku 922,86 €, ktorá predstavovala kapitalizované úroky do dňa predčasnej splatnosti úveru. Odvolací súd nad rámec toho žalobcovi priznal aj zvyšok kapitalizovaných úrokov vo výške 1 750,76 € (922,86 € + 1 750,76 € = 2 673,62 €). Týmto však nebol nárok žalobcu v časti zmluvných úrokov vyčerpaný, nakoľko tie mu prináležia až do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (t.j. cenu poskytnutej istiny úveru). Celková čiastka, ktorú musí dlžník (spotrebiteľ) zaplatiť je podľa článku I ods. 4 zmluvy o úvere 7 331,52 €, táto suma zahŕňa jednak splátky istiny (3 000,- €) a úrokov (30,5 % ročne), ako aj mesačný poplatok za vedenie účtu 2,50 €. Po odrátaní sumy poplatkov za vedenie účtu 210,- € (2,5 € × 84 mesiacov) a výšky istiny 3 000,- € od celkovej čiastky, ktorú musí dlžník (spotrebiteľ) zaplatiť, je výsledkom výška zmluvných úrokov, ktorú by dlžník pri riadnom plnení povinností zaplatil ako cenu peňazí, v tomto prípade 4 121,52 €. Nakoľko do dňa 31.5.2016, ku ktorému si žalobca vyčísľil zmluvný úrok, vznikol žalobcovi iba nárok na zaplatenie 2 673,62 €, zostal mu ešte nevyčíslený nárok na zmluvný úrok 1 447,90 € (2 673,62 € + 1 447,90 € = 4 121,52 €). Odo dňa 1.6.2016, ako už bolo uvedené, si však žalobca uplatnil zmluvný úrok iba v jeho percentuálnom vyjadrení. Odvolací súd mu preto priznal zmluvný úrok 30,5 % ročne od 1.6.2015 do 2.1.2018, nakoľko ku dňu 2.1.2018 takto určený zmluvný úrok dosiahne výšku 1 445,64 €, čím sa najviac priblíži k výške zmluvného úroku, na ktorý má žalobca nárok. V prevyšujúcej časti žalobca

nárok na zaplataenie zmluvného úroku pri takto zvolenej formulácii žalobného petitu nemá. Odlišný výklad zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý by veriteľovi priznával zmluvný úrok až do úplného splatenia úverovej istiny, by bol v zmysle právneho názoru najvyššieho súdu v rozpore s § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

12. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 750,76 € a úrok 30,5 % ročne zo sumy 2 977,67 € od 1.6.2016 do 2.1.2018 a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Svojou žalobou sa žalobca domáhal celkovo zaplataenia vyčíslených položiek vo výške 5 732,95 €, pričom bol úspešný v rozsahu 5 707,95 €. Vo zvyšnej časti 25,- €, bola žaloba zamietnutá, preto v danom rozsahu dosiahol úspech žalovaný. Žalobca tak dosiahol úspech v rozsahu 99,56 % a žalovaný v rozsahu 0,44 %. Vzájomný pomer úspechu preto dosahuje 99,12 % (99,56 % - 0,44 %) v prospech žalobcu, ktorý má teda voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,12 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťeľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).